

Mattheus 6:8

Wordt dan hun niet gelijk want uw Vader weet wat gij nodig hebt eer gij Hem bidt.

Jezus leert bidden

1 tot de Vader

2 met vertrouwen

3 in het verborgene

Gemeente,

Bent u, ben jij weleens in een paleis geweest? Dan weet je dat vast nog wel. Misschien wel niet. Misschien ook wel: in paleis het Loo in Apeldoorn. Daar is heel veel te zien. Maar: het is wel een onbewoond paleis. Je komt er de koning Willem Alexander niet tegen. En dat bedoel ik eigenlijk: ben je weleens in een paleis geweest waar de koning of koningin woonde en dat die er ook was. Ik denk niet dat iemand dat heeft meegemaakt. En als het zo zijn zou, zou je dat nu vast en zeker nog weten. Al zou het al 5 jaar geleden zijn, dan zouden wij dat echt nog wel ons herinneren. Maar ik denk dat we allemaal moeten zeggen: nee, ik ben nog nooit in een echt, bewoond, paleis geweest.

Of toch wel? De vroege kerkvader Chrysostomus die zegt: als je bidt dan ga je eigenlijk het hemels paleis binnen. Het huis van de Koning, waar Hij woont. Als je bidt dat ga je het paleis van de Koning van hemel en aarde binnen. En je ontmoet Hem, je spreekt Hem. Dat is toch wel heel bijzonder.

Wat beseffen we dat vaak veel te weinig. Herinneren we ons dat nauwelijks. Eh, hebben we al gebeden, zeggen we dan aan tafel. Of in ons persoonlijk gebed weten we na vijf minuten nauwelijks meer wat we gebeden en ervaren hebben. Terwijl bidden toch echt is: het paleis van Koning Jezus binnengaan en Hem ontmoeten. Wat een wonder, wat een voorrecht. Dat dat kan, dat dat mag, zovaak je maar wilt.

En tegelijk: wat een verantwoordelijkheid ook. Want denk niet dat dat makkelijk is: bidden. Bidden is niet makkelijk. Of toch wel? Want zo moeilijk is dat toch niet? Als je denkt aan vandaag: biddag voor gewas en arbeid. Dat is toch zo moeilijk niet. Als je mais zaait bidt je dat die goed mag opkomen, als de koeien moeten kalven of schapen lammeren bidt je dat ze levend geboren mogen worden, als je een repetitie hebt of examen bidt je dat je het halen mag, als je ziek bent bidt je dat je beter mag worden, als je geen werk hebt bidt je dat je werk mag krijgen. Dat is toch zo moeilijk niet?

Ja, maar is dat bidden? Nee, dat is geen bidden. O God, geef dat ik slagen mag, werk mag vinden, genoeg werk mag hebben. Amen. Dat

is geen bidden. O, misschien denk je: ik weet het: er moet 'om Jezus wil achter'. Nu, dat is zeker waar, maar dan is het nog geen bidden. Bidden is heel wat meer, of anders. Bidden is zoveel meer dat je moet zeggen: als je onbekeerd bent, als je God niet kent, is het onmogelijk om te bidden. Ik kom er nog op terug, want anders zou u denken: dus dan moet ik maar niets vragen als ik onbekeerd ben en ermee ophouden. Maar het is wel zo: wie God niet kent kan niet bidden. En wie God wel kennen mag? Voor die is bidden niet onmogelijk, maar wel moeilijk. Echt waar. Bidden is moeilijk. Bidden is een levenslange leerschool. Zoals je op school jarenlang les krijgt in taal, in rekenen, in Engels, elke dag weer, zo krijg je van de Heere Jezus elke dag les in bidden. Je hele leven lang. Vooral vandaag, op biddag. Krijgen we les van de Heere Jezus, gebedsles.

1 bidden tot de Vader

Dat gaat als volgt. Jezus zegt eerst twee keer hoe het niet moet. Je moet niet bidden zoals de geveinsden, daar bedoelt Hij de farizeeën mee. En je moet niet bidden zoals de heidenen, de ongelovigen, doen. We nemen eerst dat laatste: bidden moet je niet doen zoals de heidenen, je mag denk ik ook zeggen, zoals mensen van een andere godsdienst doen: islamieten of boeddhisten. Want zij menen door hun veelheid van woorden verhoord te worden. Dat is bidden in de hoop om de godheid tot andere gedachten te brengen. Bidden om te slagen, te eten en te drinken, om werk, om beter te worden. En dat maar blijven doen. Maar blijven herhalen en aandringen. Misschien, als je maar lang genoeg aanhoudt dat de godheid dan een keer zegt: vooruit dan. Hoe meer je bidt, hoe langer je volhoudt, hoe meer kans je maakt dat je het krijgt. Dat de godheid je gunstig gezind is. Maar zo bidt u toch niet, zo bid jij toch niet? Ja, je weet maar nooit natuurlijk, maar erom vragen kan altijd. En wie weet, als je lang en veel vraagt, dat je het wel krijgt op een gegeven moment. Dat God uiteindelijk zegt: vooruit, ik zal het dan maar doen.

Nee, maar gij, bidt anders. Uw Vader weet wat u nodig hebt eer gij Hem bidt. Hoort u dat? U hebt een Vader. God is Vader. En wat is nu eigene van een vader? Als het goed is, als een vader echt op God de Vader lijkt? Dat een vader het beste met zijn kind voorheeft. Dat een vader zijn kind altijd wil helpen als het in de narigheid zit. God is Vader. Hij wil ons van alle goed verzorgen en alle kwaad weren of ten beste te keren. Zo is Hij. Verzegeld in de Heilige Doop. Hij wil het goede geven.

Vader ontfermt Zich, voedt op tot heiligheid, maakt gereed voor Zijn heerlijkheid. Maakt eens ziel en lichaam eeuwig tot Zijn dienst bereid. Als een kind leert fietsen en valt op de stoeprand met zijn hoofd en het bloed gutst eruit. Dan schreeuwt dat kind help, help Papa, help. Als

vader dan later vraagt: waarom riep je zo land en schreeuwde zo hard? Stel je voor dat dat kind dan zegt: ik dacht: anders laat u me gewoon liggen en doodbloeden. Dat zou vader zeer doen. Dat zijn kind dat denkt van hem: u helpt alleen maar als ik schreeuw en hard en lang schreeuw. Kind, ik had je ook geholpen als je maar 1 keer had geroepen, had gefluisterd en: als je niet geroepen had, had ik je ook geholpen. Daar hoeft je Hem niet toe over te halen met heel lang en veel bidden. Gij dan bidt aldus: Onze Vader! Vol vertrouwen. En dan mag je ook wel lang en hard schreeuwen tot God. Zeker wel. Omdat de nood zo hoog is, omdat je zo'n pijn hebt. En om je geloof daardoor te oefenen, je vertrouwen daardoor sterker te laten worden. Maar je hoeft niet lang en hard te schreeuwen omdat je denkt: anders laat God me gewoon aan mijn lot over.

Dat brengt ons wel bij een hele belangrijke vraag. Is God dat van ons? Vader! Hemelse, goedwillende Vader. Nou, van nature niet. Echt niet meer. We zijn kinderen der ongehoorzaamheid, kinderen des toorns, kinderen van de duivel. Door de zonde hebben we ons overgeleverd aan de satan. Onteigend aan God. Overgegeven aan de duivel. Kind van God, van de hemelse Vader is altijd: aangenomen kind van God. Aangenomen om Christus wil. Om Christus wil, Die de Vader verstootte en verliet aan het kruis. Om plaats te maken voor zondaren. Kind is aangenomen kind, is kind geworden zijn op kosten van Christus. Is God je Vader geworden? Uit genade om Jezus wil?

Roep daarom! Als dat je nood is en je verlangen dan ga je roepen. Al ben je onbekeerd. Dan kun je niet bidden, dat kan wel zijn, maar je kunt het ook niet laten. Je weet één ding: ik ben kind des toorns en de HEERE is nog genadig. Dan ga je roepen. Of je bidt dat weet je niet, maar je kunt het roepen niet laten. Je schreeuwt tot God om genade. De nood laat je schreeuwen. Roepen. Om Zijn kind te mogen worden.

Wil de HEERE dat? Ja, zeker weten, denk maar aan de Heilige Doop. Hij is niet liever dan Vader. Hij hoort de stem die roept. Zo word je kind, kind van de hemelse Vader.

2 bidden met verlangen

Van de hemelse Vader Die weet wat gij van node hebt eer gij Hem bidt. Hij weet het al voor je gaat bidden. Dat is een enorme troost. Want soms kan ik het gewoon niet eens goed onder woorden brengen. Wat ik ervaar, hoe ik me voel. Ik krijg het niet onder woorden. Dan kunnen soms juist Psalmen enorm helpen, dat je een Psalm vindt die precies verwoordt wat je meemaakt. Maar hier staat: de Vader weet het

toch wel. Als je eenvoudig zegt: Heere, hier ben ik. Dan is het genoeg, Hij weet het, Hij peilt en doorgrondt.

Ja, dan kun je natuurlijk je wel afvragen, als je een beetje verstandelijk nadenkt, waarom het dan nog vragen, nog vertellen en nog bidden, als God het toch al weet? Nou, ten eerste omdat wij dat nodig hebben. Om afhankelijk te blijven. Om dankbaar te zijn en te blijven. Want hoe vaak zijn we niet ondankbaar, danken we niet eens voor wat God geeft? We zijn ons niet bewust dat we alles krijgen, en daarom danken we er ook niet voor. Dat je op mag staan, dat je weer thuis kwam, dat je geen ongeluk kreeg of maakte, dat je eten op je bord hebt, dat je gezond bent. Erom bidden is het middel, het medicijn tegen onze ondankbaarheid. Om er wel bij stil te staan en te danken dat we het kregen en dat het weer zo was.

En vooral omdat de HEERE omgang met Zijn kinderen wil. Een vader wil zijn kinderen graag zien, spreken, en als ze de deur uit zien vin vader het heerlijk als ze eens langskomen. Er was eens een vader die was aardappelboer. En zijn zoon die op zichzelf woonde kreeg aardappels van zijn vader. Elke dag een zakje van 2 kilo. Elke dag kwam die jongen aardappels bij zijn vader halen. Tot hij een keer zei: pa, geef nou eens geen 2, maar 20 kilo mee. Ik rij elke dag maar heen en weer, dat kost me een tijd, geef me toch wat meer mee, dan hoef ik niet elke dag op en neer. Nee, zei vader, ik geef je expres maar 2 kilo mee, dan zie ik je tenminste elke dag. Kijk, dat verlangt Vader: Hij wil Zijn kinderen bij Zich zien. En: die kinderen willen dat ook. Beleven daar ook vreugde aan. Nabij God te zijn. Aan Zijn hart. In Zijn hart mogen kijken. Zijn liefde te ervaren, te horen in Zijn hartenklop. Zoals je kleine broertje of zusje dat naar je vader toeloopt en op schoot gaat zitten. En vader vraagt: en wat is er, wat wil je hebben? En je broertje zegt: niks, ik zit gewoon graag bij u op schoot. Dat is bidden ten top. Ik ben zo graag bij U, Vader. Dat is zo fijn. Kent u dat? Je komt niet eens om iets te vragen, te willen hebben, maar: om nabij God te zijn. Aan Zijn Vaderhart. Dat is zo fijn! En je vergeet al je vragen, al je noden voor een moment, je bent nabij God, Vader, Die je om Christus wil aannam tot Zijn kind en erfgenaam. Over mediteren gesproken. Verlangen bij God te zijn. Verlangen.

We lezen nog wel even goed de tekst. Want er staat: dat uw hemelse Vader weet wat jij nodig hebt. Is dat van belang dat dat er staat en er zo staat? Zeker wel! Want ja, je kunt denken: nou dat weet ik toch zelf ook wel, wat ik nodig heb. Als ik honger heb heb ik brood nodig, als ik ziek ben goede medicijnen, als ik studeer een diploma, als ik klaar ben met leren een baan. Dat weet ik zelf ook wel. Dat heb ik dan toch nodig? Maar, maar is dat echt nodig en nuttig om dicht bij God te leven? Of nog een slag zuiverder: nodig om tot Gods eer te leven? Om

Zijn Naam te verheerlijken en dat God Zijn Naam en werk in mij verheerlijken zal. Kijk, daar zit hem wel een punt. God, de hemelse Vader weet wat ik nodig heb om dichtbij God te leven. Als ik altijd krijg wat ik vraag zou dat me altijd dicht bij God houden? Misschien wel juist niet. In Mattheus 7 staat dat stukje over steen en brood, slang en vis, ei en scorpioen. En het verraderlijke is: zo'n oosters brood leek op een steen, zo'n slang leek op een paling, zo'n ingekrulde scorpioen zag er net uit als een ei. Ik zou denken dat iets goed is voor me, maar me vergissen. En God weet wat nodig is om Zijn eer te dienen, om Zijn Naam in mij te verheerlijken. Dat betekende voor Job dat hij wel heel veel mee moest maken. Dat was nodig opdat God naar Zijn wil Zijn werk en Naam zou verheerlijken in en door hem. En dat aan Hem overgeven en overlaten. Dat is bidden. Dat leer je van de Heere Jezus, levenslang, elke keer weer. Vader weet wat goed is, wat nodig is. En: Vader weet dat goed. Vader weet dat goed. Wat altijd goed en nodig is, dat is de Heilige Geest. Bid altijd om Hem!

Bidden. Is dat makkelijk? Nee, dat is niet makkelijk. Dat is een oefening. Levenslange oefening, strijd. Want er is aan de ene kant de drang van de Heilige Geest. De Heilige Geest Die trekt alle kinderen naar de Vader toe. Om Hem te vertrouwen, te ontmoeten, lief te hebben. Maar: het vlees wil niet. Het vlees, onze zondige natuur wil niet en hangt precies de andere kant op. Vergelijk het met de zwaartekracht. Die zorgt dat alles naar beneden wil vallen. Als je een auto een berg op wil duwen, ja dan trekt die zwaartekracht behoorlijk omlaag. Dan moet je echt kracht zetten en omhoogduwen. Dat is altijd zo: om iets omhoog te krijgen, moet je kracht zetten en de zwaartekracht overwinnen. Dat is geestelijke ook zo: om je hart omhoog te krijgen, in vertrouwen, omgang en liefde tot God, moet je wat overwinnen: je vlees. De zwaartekracht van je zondige natuur, die altijd omlaag wil, van God vandaan wil. Daarom is bidden een oefening, je leven lang, ons leven lang.

3 bidden in het verborgene

Met het oog daarop gaf Jezus nog een les. Heeft Jezus ook gezegd: wees niet als de geveinsden, als de farizeeën. Hoezo niet? Nou, je moet even twee dingen weten. Israël was toen echt een godsdienstig land. Godsdienst hoorde erbij. En: er waren vaste gebedstijden. Als er in de tempel geofferd werd, werd overal in het land een bazuin, soort trompet geblazen. Zeg zoiets als de brandweersirene op de eerste maandag van de maand. En dan was het gebedstijd. Waar je dan ook was: dan ging je bidden. En dan was het net zo dat zo'n farizeeër precies voor bij de Plus was, op precies op de hoek van de Molendijk, Kosterdijk en het Dorp. En hij ging staan bidden. En hij bleef bidden. En hij bleef

bidden. En mensen die al lang klaar waren met bidden, die ervoor thuis gebleven waren die zagen het en dachten: jonge, wat een vrome mensen, wat bidden ze lang en altijd waar ze ook zijn. En zo'n farizeeër genoot van die eer en bewondering. Dat kan hé, dat je van bidden iets maakt voor je eigen eer. Als je hardop moet bidden. En je wilt het zo mooi en goed doen, je wilt zo welbespraakt of bewogen overkomen, dat je ervan geniet als de mensen zeggen: wat kunt u toch mooi en vrijmoedig bidden. Wat voor God bedoeld is, misbruik je voor jezelf. Afschuwelijk.

Daarom zegt Jezus, als jij bidt, ga in uw binnenkamer. Dat niemand het ziet en er je om prijzen kan. Net zoals dat is met liefdadigheid, geld geven, en met vasten. Jezus zegt van die drie zaken hetzelfde. Bidden, liefdadigheid, en vasten. Doe het zonder dat iemand het ziet. Dat niemand je erom prijzen kan. Bidden staat in het midden. Liefdadigheid en vasten zijn ahw de vleugels van de vogel van het gebed. Die het de lucht in brengen, naar boven toe.

Maar ook nog om iets anders. Want zo'n binnenkamer wat was dat? Er waren toen natuurlijk geen koelkasten en diepvriezers. Al het eten moest in een kamer worden bewaard. Een kamer middenin het huis, zonder ramen. Daar kwam alleen moeder als ze eten moest halen, verder niet. Dus: een rustig vertrek, niemand zag je, en jij zag ook niemand. Als jij bidt, u, jij, ik, ga in uw binnenkamer. Zoek een plek waar niemand komt, niemand je ziet en jij niemand ziet. Dan kun je je beter concentreren. Concentreren daarop dat je het paleis ingaat. Het paleis van God. Van God, Die je Vader is. Dat is bidden! Als je dat beseft, dan zul je toch afdwalen in gedachten, of in slaap vallen. Je zou je schamen als je met een ouderling in gesprek was en je zou in slaap doezelen, of moeten zeggen, eh, waar hadden we het ook al weer over? Hoeveel temeer als je met God spreekt. Je wilt niet afdwalen in gedachten en niet in slaap vallen: zoek de binnenkamer.

Neem je Bijbel erbij. Om je tot God te laten richten door Zijn Eigen Woord. Laat het stil zijn, stil zijn in je hoofd. Misschien eerst maar even een paar minuten gewoon zitten en je gedachten wat laten leeglopen. Een soort overgangstijd als je net ergens heel druk mee was of vol van was. Laat het stil zijn buiten je: telefoon, mobiele telefoon. Weg en uit. En het wordt stil: om je en in je. Dat is in onze tijd niet algemeen meer. Wanneer is het nou stil, waar is het nou stil? Loop eens door een winkelstraat, in een winkel, langs veel bouwputten: muziek, geluid. Op een kamer, op de fiets, in de auto: radio aan, cd aan, muziek aan. Want als het stil wordt kun je aan het denken worden gezet. Zeker met een open bijbel voor je: over leven en sterven, zonde en genade, bekering en geloof, hemel en hel. Zouden daarom veel mensen de stilte

ontlopen, omdat ze daar niet aan willen denken? Bang zijn om daardoor overvallen te worden? De stilte ontlopen is heel onverstandig, gevaarlijk zelfs. Dat kan zomaar samenhangen met: God ontlopen. Het sterven willen ontlopen. Maar dat ontloop geen mens. En dan..... als je er nooit over nagedacht hebt. Ga in uw binnenkamer. En neem de tijd. Om het stil te laten worden, God te laten spreken door de Bijbel, en.....in te gaan in het paleis van de Koning. Te naderen tot de troon van de Vader. Vol vertrouwen, met vreugde in de omgang met Hem, vurig van liefde en overgave.

En elke gebed leg ik neer in Jezus' handen. De handen van de grote Voorbidder. Die onze gebeden, onrein en onzuiver, reinigt en zuivert en brengt tot de Vader. En Hij zegt: Vader, hoor. Vader, merk op. Vader bewaar ze in Uw Naam, Vader Ik wil dat zij zijn zullen waar Ik ben. Zo brengt Hij mijn gebeden tot Zijn Vader. En ik sta weer op van mijn knieën en ga weer aan het werk. Ik ben in het paleis van de Koning geweest en heb Hem Zelf ontmoet.

Amen